

זרם חינוכי

ב חיפה, ניסה ראובן סטרול למנוע מגנבים לקטוף תאנים מעץ התאנה שבחצרו, חיבר חוט שמל שהעביר זרם לעץ כדי למנוע טיפוס עליו, נעצר בעצמו על-ידי המשטרה אחרי ששני ילדים ששלחו ידם אל העץ, קיבלו מכת זרם.

***

הצגת קופה

ב תל-אביב, לא קראו אלמונים על הגרעון בקופתו של התיאטרון ה-קאמרי, ניסו להתפרץ למשרדי התיאטרון, הוברחו על-ידי עובדים ושבים לפני שהגיעו לקופה.

***

נהג, עצור!

ב אילת, המתינו חיילים לטרמפ תחת סככה שהוקמה לפני זמן קצר על-ידי הועד למען החייל, הבחינו ב-אוטובוס המתקרב לקראתם, לא ניסו ל-עצור מאחר שלא היה בידם כסף, הצי-לוחן לצאת ברגע האחרון מהתחנה לפ-ני שהאוטובוס עלה עליה והרסה.

***

מוסיקה עממית

ב יפו, נכנס צעיר בן 20 למועדון הלילה אריאנה, דרש מהתזמורת ל-השמיעו לו תוכנית נבחרת ככשתו, נתקל בסירוב המנגנים, ערך בעצמו קונ-צרט של צעקות, כוללה בפניון צלחות ובקבוקים.

***

חינוך יסודי

ב סיאול, קוריאה, ציחה סגן שר החינוך קים סון קי על מורי בתי-הספר התיכוניים במדינה לחתך על פילגשים.

***

צדקה תציל ממוות

ב ראשון-לציון, פרצו שלושה יל-דים בגיל 7 לבית-כנסת, כדי לג-זוב קופסות צדקה, הדליקו גפרורים ל-האיר את דרכם בחשיכה, גרמו לדליקה, ניצלו ממנה בנס.

***

רודף עו(נשים)

ב תל-אביב, נידון מרדכי סאלם (25) למאסר של שנה ויום, על ש-בלכתו ברחוב נטפל בשלושה מקרים שונים שלוש בחורות, נשק להן בניגוד לרצונן.

***

הרם רגל!

ב רוחמפסטון, בריטניה, הובא האי-סיר גלין פטרס, בעל רגל אחת, לבית-החולים כדי שיתקינו לו רגל תי-בת, הסכים להרכיב את הרגלו, ומשם את הרגל הרפואי: "לך קצת ותנסה את הרגל", טייל ברגלו התותבת אל מחוץ לבית-החולים וברח.

***

לימוד/מיון מזרחי

ב ניויורק, הקימה האוניברסיטה ה-קתולית של ניויורק חוג לימודים מיוחד ללימוד בעיות מרחביות, שזכה לשם "עיראקניורל".

***

שעת מושר

ב תל-אביב, הופיע אלמוני בחנות השעונים של מאיר קמינסקי ברחוב לילינבלום, ביקש לראות שעונים עבור מנהל בנק המסחר, הנמצא ממול לתנית, קיבל את השעונים ללא שום פרבות, נעלם עמם יחד.

בואו ואספר לכן סיפור עצוב על צעיר בן 24, המחפש, מחפש ומחפש חברה לחיים ואינו מוצא. הצעיר הוא בן-טובים, אפילו ממשפחה טובה מאד, הייתי אומרת. הוא סובל ממה שסרטים הוליוודיים כה רבים אהבים לדון בו: חוסר אהבה וחמימות. הוא רואה, תארו לכם, את אביו אחת לשבוע, וגם אז הראיון הוא רשמי מאד. יש לו כל מה שצעיר מתאוה לו, ואף על פי כן...

כל מיני נפשיות טובות ורעות יצאו לחפש לו בת זוג, אך לצעיר שלנו דרישות משלו, שאלמלא ידעתי מיהו, הייתי נשבעת שהוא לקוח של רותי. "אינני אוהב נערות שמנגנות", הוא אומר, "או כאלה בעלות רגליים עבות. אני מעדיף את הנערות הדקות והגמישות. רעייתי בע"תיד חייבת להיות בעלת אישיות חמימה, חוש הומור, לאהוב ספורט באותה מידה כמוני, לאהוב מוסיקה קלה ורצינית, להיות רדגנית טובה, וכמובן, מארחת מצויינת... רעייתי חייבת להיות נמוכה ממני..." הצעיר, אם לא איכפת לכן, הוא הנסיך אקיהיטו, יורש העצר היפאני, לא פחות.

ברואית וזיירי

בואו ונמקו לי, מדוע תרצו לכתוב אל (1087/10). הניקוד החסר — זה ענינה היא. "לעתים קרובות אני קוראת את מדורך ומשתעשעת. כמה פעמים רציתי לכתוב לך גם כן אלא מדי פעם נרתעת שמה אראה מגוחכת. אך הפעם מספר דברים גרמו לך שאחליט לכתוב וכדי שתביני מה הביא לי ידי כך, אסביר לך בקיצור: אני צברית לידת 1936. עם התבגרותי נסעתי לחיפה באופן קבוע חיתתי בצרפת אך זה לא מנע ממני לבקר בבלגיה, לוקסמבורג, אוסטריה, איטליה וכמובן ברחבי צרפת. תורת ארצה לפני שבוע וברצוני להכיר אנשים עליו עניין בארץ דעותי ביחס לחיים מחולקות לשתיים מצד אחד מאד חופשי מצד שני עצור מאופק וממושע הדברים האהובים עלי באדם: כנות, רצון חזק וברור, עצמאות ובעיקר טוב לב אין על האדם להיות בעל השכלה מפוצצת כדי להיות נעים ומעניין. ביחס לאופיי אני עצמאית מאד עקשנית כמו ברזל ולפעמים יותר גרוע פראית ו-עדינה ביחד מסוגלת להיות סתם בודאית במקום מסויים או בחברה מסויימת וליידי במקום המתאים אוהבת מוסיקה קלאסית קלה אבל במידה ממוצעת יודעת ואוהבת לרקוד החל מטנגו וכלה ברוק אנד רול אבל אינני משוגעת לך ובכלל אוהבת הכל אבל כל דבר במידה מסויימת בזמן הנכון וב-מקום המתאים. בדרך כלל נחשבת לבחורה יפה יש לי דעות משלי על האנשים והי-חיים בכללם ובכלל לא איכפת לי אם אחרים לא חושבים כמוני. בדרך כלל מע-דיפה אני ידודת כנה ורצינית על מחוה אהבה שלעתיים קרובות הוא מזויף לך אני לה שאינני מאמינה באהבה שונאת אנשים שעושים רושם ושונאת רכילות. שמי הי-מלא זוהרה אבל קוראים לי זיווי.

נואש, המצב

מכתב זה, אומר (1087/11), הוא בבחי-נת קריאות ס.א.ס. מאחד הנלחם מזה שנה בהכרח להודות לעצמו שגם הוא גו-קק, לא עליכם, למדורי, אבל המצב, מבטיח הוא לי, הוא באמת נואש. כדי שתבינו במה דברים אמורים, עליכן לדעת שהוא נמצא בלונדון, משתלם שם באלת-שאלו-אוהימה. בשלבים האחרונים. הוא גבוה, מבטיח הוא, נאה ורציני. מבקש להתכתב עם סטודנטית ישראלית. תארנה לכן מה עובר עליו כל השנה: "שמיים אפורים תדיר ממעל, רחובות ונגות דלחיים מתחת, גינלמנים אנגלים עם חיר-כים קפואים, החולפים על פניך כיצורים מן המאדים, ונערות אנגליות שאם אינן שייכות למפלגת הרוק'נרול (ואפשר גם הי-קריצה שבמחירה אפשר לקנות אותן) היא מהיר יקר מדי עבורך, לגבי ישראלית המכ-בד את עצמו) הרי שאין ביניהן לבין בור-בות חרטינה מפודרות ולא כלום. היהודיות המקומיות אינן הרבה יותר טובות, עוס-קות בחיפושים אחרי חוארים וכסף, וגם מעט הישראליות, שרובן מדגישות ומצרי-חות את ישראליותן במידה המשכיחה כליל שהן גם סתם בניאדם, אינן מצליחות לה-ציל את המצב."

נשים מתנשקות מזכירות לי תמיד שני מתאגרפים בזירה לוחצים ידיים.

אין מקום לרחמנות

(1087/12) איננה יכולה, לצערי, להיפגש

מכתבים ארוטי

לקרות הדבר האופייני ביחסם של האנשים הבריאים אל חולה. אקבל מספר רב של מכתבים של אנשים שרמיהם נכמרו עלי, והרוצים לעזור למסכנה הזאת. אינני זקו-קה לעזרה. אני די בריאה בנפשי ואף לא ממומרת על גורלי המר כביכול. לא שאינני רוצה ברחמנות מתוך גאחה. אין כאלו לרחמנות כל מקום.

(1087/12) היא בת 21, ואני בטוחה שהתכתבות עמה תהיה חרימה נעימה.

זר פרחים וציפור נפש

לפניכן (1087/13), בן-טובים עוד במרו-בנה העתיק של המלה. מוצר של אם צבי רית ואב יקה. עתיד המדינה והאומה, כפי שאמר אבא חושי, בעת שמסר ליום אחד את מפתחות העיריה. מאז שחרורו, לא הצליח למצוא נערה כלבבו. הוא אוהב אותן נשיות, דבר שקשה למצוא כיום, טוען הוא. היא חייבת להיות נאה, לאהוב טיולים ורחצה בים, ולהתעלם כליל מן העובדה שאין לו מכונית. אשר לו, מבטיח הוא, יהיה כבן 21, גבה-קומה ונאה, ו-משולל כל פגמים רוחניים וגופניים. תחביו: דגי גוי, דיג תחמימי, טיולים ברגל. הוא חושש ש-50 אחוז מאלה ביני-כן שכבר נוטלות ברגע זה את הגלגלסו כדי להשיב לו, מחזירות אותו למקומו ברגע שנודע לכן שאין הוא יודע לרקוד. לא ריקודים עממיים ואף לא סאלונים. נורא, לא! אבל הוא מוכן ללמוד. בתנאי שמורתו תהיה שחרורת. הוא מתעב בלוגי-דיות וג'ינג'יות. הוא מבטיח לי זר פרחים אם אמצא לו איזו ציפור נפש. סיגליות, אני מבקשת.

מלה נרדפת אצלי לדיד, היא זועות. הוא משוגע לבדיחות זועה, הסכים לתרום אחי-זות לאוסף שלי. מי שיש לו עוד, מתבקש להעביר אלי, יזכה בחיוף שטני.

שנשמע בתור לכסא החשמל: "אולי תפסיק לדחוף?"

או על אותו בחור שתלו אותו. פירפר, פירפר, עד שהתרגל...

המרגל X13 עמד להוציא את עין הזכור-כית שלו, על מנת להוציא את כתב הסת-רים שמאחוריה. אולם הוא לא יכול היה לקרוא את כתב הסתרים. הוא הוציא את העין הבלתי נכונה.

קצת לא נעים, הסיפור על אותו חייל שצווח בקרב: "הידי! הידי!" החברה זרקו לו אותה: "קח ושתוק!"

פעם היה ילד עם ראש גדול נורא, כל הילדים צחקו עליו. הילד בא אל אמא: "נכון שיש לי ראש גדול נורא?" — "לא נורא," אמרה אמו, "לא נורא. עכשיו תפי-סיק לבכות ולך לירקן והבא לי שני קילו תפוזים." — "תני לי את הסל," אומר הילד כשהוא מוחה דמעה. "אין צורך," אומרת אמא, "תביא בכובע שלך."

ילדים: "אבא, אפשר ללכת לשחק עם סבתא?" אבא: "אולי תתנו לה כבר לנוח? כבר שלוש פעמים חפרתם אותה החוצה."

"מה יש לך, חיים? מדוע אתה מצוברח?" "אל תשאל. הולך לי מין יום רע כזה. אשתי מתה והמקרר מקולקל."

"הפסק לדגוג," אמרה הגויה לקברן.

ילד בא אל אביו, מספר, בהתקפה של מצפון, שהטמין דינמיט בשולחן של המורה שלו, מפני שהוא הרגיו אותו. "רוץ מהר לבית-הספר, ותזהיר משהו," אומר האב ה-מבוהל. "איפה, בית-הספר..."

האם לבנה: "איזה דג גדול תפסת?" הבן: "זה כלום לעומת הדג שבלע את אבא."

נערת השבוע

יש כאלה שלידם היא יכולה להיות נעי-רת השנה. רות תדמור, בת 19, דוגמנית, אוהבת את רות תדמור ושונאת קרוס חלב. רותי הספיקה בחייה הצעירים יותר מא-שר רבות אחרות: לשרת בגיל 16 בנחל, לעזוב אותה, לשרת בחיל הקשר, לנסוע לצרפת לחודשים מספר, ללמוד דוגמנות אצל לוקי, דוגמניתו הגדולה של דיוו, ל-התאהב בעותנאי ישראלי והוא בה, לחזור ארצה, להסובב הרבה ראשים ולעבוד כמו-כירה בסמבטיון.

רותי, בעלת הישעיר השחור כעורב חוג העיניים הבורות, איננה יצור אכזזי מ-שנחאי, כפי שהיא נראית, כי אם מירושלים. דור רביעי. ואם היא זוברת עברית בניב

זר כלשהו, יחסו את זה למה שאתם רוי-צים — שוויץ, שמך של סנוביזם, או אפי-לו ביישנות, כפי שניסה מישהו להסביר. רות, האוהבת להתפעל מעצמה שעות בפני הראי, חמש בוכה כאשר אין מישהו שהיא רוצה בכך, שם לב לשמלתה החדשה, או זוג הנעליים שהחליפה. גינוני הנימוס נהיי-רם לה עד לפרטיהם האחרונים והיא מש-תמשת בהם בקאמוליות רבה. אם תלכו ברחוב ותראו לפניכם נערה הולכת, בעלת קומה וגוף המקדירים את גבות בנות לווייתן, תזהו את רות תדמור עוד לפני שתראו אותה. כי רות משתמשת בבבושם הנדיר ביותר בעולם: שאלימאר של נרל, אותו היא משינה בכל הורכים הי-אפשריות. מחירו של בקבוקון קסן: כ-60 ל"י. היא פסוס חולה, לדבריה, בלעדיו.